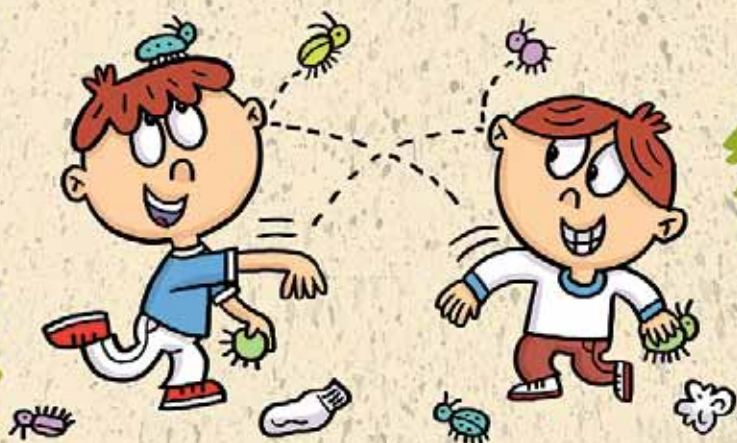

MAIŠTINGIEJI BROLIUKAI

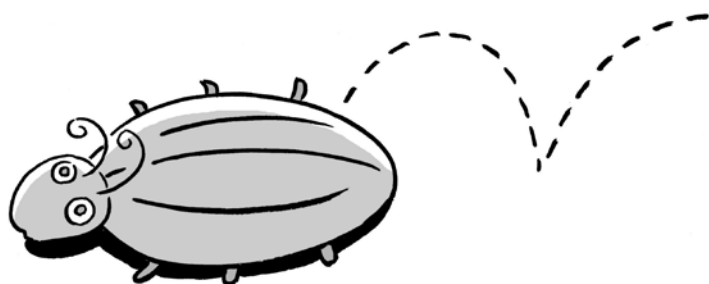
PAVOJINGI POKŠTININKAI

MARY AMATO
ILUSTRAVO ETHAN LONG

PIRMAS SKYRIUS

Šlept!

Aš, Vilburas Maištingasis, kaip tik spaudžiau tarp pirštų milžinišką tarakoną, kai padariau svarbų naują atradimą.

Koks naujas atradimas? – paklausite jūs.

Geras klausimas. Tuojau pasakysiu. Tačiau pirmiausia pats noriu užduoti keletą klausimų: ar jums nuobodu? Ar patinka kvapą gniaužiantys ir pavojingi nuotykių?

Puiku, vadinasi, atsivertėte tinkamą knygą.

Mes esame Maištingieji broliukai ir nekantraujame papasakoti jums apie savo kvapą gniaužiantį...

Palaukite! Jaučiu, kad į galvą vėl ateina Maištingųjų broliukų posakis. Posakiai man krenta kaip iš dangaus, nes, kaip penktokas, aš esu labai išmintingas.

Tiesą sakant, jaučiu, kad užgimė iškart keli posakiai.

1. *Eibės yra geriausias vaistas.*
2. *Kasdienės eibės išvaiko nuobodulį.*
3. *Neturėkite karvės – geriau krėskite eibes. (Nebent norite pieno.)*

Negalėjau apsispręsti, kuris posakis geresnis. Prašau balsuoti už vieną iš jų, užrašykite ant trijų milijonų dolerio banknoto ir atsiųskite man, Vilburui Maištingajam, paštu. (Juokauju. Nėra tokio trijų milijonų dolerių banknoto – cha cha.)

Taigi apie ką aš?

Ach, taip! Buvau savo miegamajame ir verčiau tarakoną trūkčioti kojytėmis, švelniai spusčiodamas jo kiautą.

– Padariau svarbų atradimą, – pranešiau broliui.

Orvilas stvėrė tarakoną man iš rankos.

– Atradai savo lovoje didžiulį vabalą? – išmetė tarakoną į orą, ir jis nukrito man ant galvos... *šlept!*

– Ne! – išgraibiau tarakoną sau iš plaukų. – Atradau didžiąją žaidimo paslaptį. Paslaptį, kuri susijusi su paslaptimi, – ir įkišau tarakoną Orvilui po pižamos marškiniais.

Orvilas ėmė rangytis, kol tarakonas nukrito ant grindų... *šlept!* Jis sugriebė tarakoną ir įgrūdo man į pižamos kelnes. Kaip trečiokas, Orvilas labai mieliai gaudo vabalus.

– Kokia ta paslaptis, Vilburai? – paklausė jis.

Tarakonas nuslydo nuoga mano koja ir iškrito iš kelnių... *šlept!* Orvilui nespėjus vėl jo sugriebti, sutryniau jį pėda. *Šliukšt!*

Jei vargšelis nebūtų plastikinis, dabar jau būtų negyvas.

– Didžioji žaidimo paslaptis yra ta, – paaiškinau aš, – kad žaidimą reikia laikyti paslapyje.

– Bet jei tai paslaptis, iš kur aš žinočiau, kaip jį žaisti? – paklausė Orvilas.

– Mes laikysime jį paslapyje nuo suaugusiųjų – ne nuo vienas kito. Tegul tai tampa taisykle. Vienuoliktoji Maištingųjų brolių taisyklė: neatskleiskite suaugusiems, kaip žaisti slaptus žaidimus.

– Oki doki. Ką žaisime, Vilburai?

– Išraskime naują žaidimą prie pietų stalo! – aš pakėliau tarakoną nuo grindų. – Per pietus bandysime nusviesti tarakoną per stalą, bet taip, kad nematytų mama. Reikia, kad jis nusileistų į kito lėkštę. Jei mano vabalas nukris į tavo valgį, aš gausiu dešimt taškų.

Orvilo akys sušvito.

– O jei mano vabalas nusileis į tavo lėkštę, aš gausiu dešimt tūkstančių taškų.

– Cha cha. Gera. Mes abu gausime po dešimt tūkstančių taškų.

Orvilas sugriebė tarakoną ir nusitaikė į mano šiukšliadėžę... *šlept!*

– Palauk, – pasakiau. – Taip per daug lengva. Reikia mažesnių vabalų, – pasirausiau, kol radau dėžę su plastikiniais vabalais.

– Imkime šituos. Bet negalime jų tiesiog taip mesti. Reikia šaukštu kaip katapultu nuspriegti vabalus skersai stalą.